

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Impius Infelix

Texier, Claude

Augustae Vindelicorum [u.a.], 1695

Quòd si consequeretur istiam gratiam, non apparet, quomodo
corresponderet gratiæ acceptæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45950](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45950)

Tu infelix, minatur S. Bernardus, inuenies istam Divinæ miserationis venam tibi penitus exsiccatam, quia ipsemet illam exhaustisti per continuum gratiarum abusum; *Evacuasti in te misericordiam.* Fructum operationum tuarum commedes, *mete, quot seminasti.* Tu in alium finem non laborasti, quàm ut ad iram provocares Deum, non seminasti nisi maledictionum opera: quomodo aliud sperare audes præter quàm maledictiones, fructus vindictæ Divinæ gratiarum peculiarium loco? *Mete quod seminasti.*

Sed quid, si in Prophetam quendam incidere contingeret, qui Dei nomine peccatori extraordinariam promitteret gratiam? promissum, inquam, hoc non sufficeret, nisi certitudinem simul adjiceret, quod ille sit cooperaturus gratiæ oblatæ. Postquàm is centies millies ipsam spreuit durante tempore suæ vitæ, facillè eandem pariter aspernabitur in vitæ suæ termino.

Deinde, eritne talis pro tunc in statu faciendi id quod exigit ista gratia? qualemcunque in se experitur motum, quamcunque instituat confessionem, recipiat communionem & extremam insuper unctionem, fundat licèt, quasvis preces præviè ante mortem, nisi ex toto corde suo ad Deum converterit, non desinit mori in peccato suo.

Porro ad cooperationem gratiæ, veramque sui ex cordis fundo prodeuntem conversionem, quatuor ei sunt necessaria, quæ valde ardua videntur in hoc statu, ubi ille versatur. Primò requiritur, ut simul & semel concipiat odium erga id omne, quod amavit, amorem habeat erga id omne, quod odit aut contempnit. Secundò, ut promittat, sed corde sincero non ficto, quòd velit fugere *finitati*

tati restitutus universa totaliter viua, quibus antehac in vitæ suæ cursu tam tenaciter effixus inhæsit. Tertio necesse est, ut integrè in confessione exprimat omnia sua peccata lethifera; quòd si adverteret defectum dispositionis præviæ, aut doloris, aut ob nimiam in peccata inclinationem verum se emendandi propositum defuisse in præcedentibus suis confessionibus, oporteret easdem repetere, & ingentem illum præteritorum delictorum numerum in memoriam revocare. Quarto, ut satis faciat, restituendo quod accepit alienum, reparando, injuriam, famæ vel honori sui proximi illatam, si est possibile.

Jam peto, ex gravioribus peccatoribus quotus quisque sit, qui hæc omnia ritè præstet, & præstiterit? Imo potius quero, quis ea moraliter præstare possit? Animus absorptus, exteritus malis imminentibus, ægritudine dejectus, doloribus excruciatum num capax erit eliciendi omnes istos heroicis actus, seque iis tam fortiter alligandi?

Ab experientia discimus quotidiana, animam nostram in tantum dependere ab organis corporeis, ut & ipsa infirmari & debilitari videatur cum corpore, nec quidquam operari posse citra extremam difficultatem. Vix quandoque vires suppetunt ad pronuntiandam vel unicam Orationem Dominicam, & agrè sustinemus audire duntaxat de Deo nobis loquentes. Quomodo jam potestis exigere, ut homo corpore & animo fractus confessionem generalem à 20 annis sibi necessariam instituat, siquidem à totidem annis vitam suam non correxit, peccatum suum non deseruit? Estne possibile, ut omnes circumstantias peccati debitas exponat, ad eò sibi sit præsens, ut media adinveniat omnibus, quoscunque injustè læsit,

satis faciendi? Certè fieri nequit, hominem exhaustum viribus, mente turbatum, exagitatam ab iis, qui coram illo sæculi negotia tractant, posse dictis obligationibus satis facere.

Credite mihi, dictum est cujusdam Sancti Patris, peccatorem in mortis angustiis conclusum, omnino se habere belluarum instar in venatorum retia incidentium; etiam si istæ se commoveant, semet feriendo defatigent, nil nisi risum in venatore causant, sic peccator mortis laqueis constrictus, lachrymas fundit, edit suspiria, seque affligit, etiam de quibusdam se accusat culpis, plures exprimere non amplius valet, suum malum accumulatur; jam quieti paululum indulgere permittitur, mox proflus impotens efficitur.

Quis inde fructus, quò hæc omnia tendunt? ad risum diabolo effusum procurandum, videnti prædam interceptam, laqueis minimè se extricaturam: *Cadant in retiaculo ejus peccatores.*

Imò si faciat, quidquid potest, nõne Deus contentus erit? Omnino, infamis hic nil boni durante totius vite spatio operari nequit, & hæc impotentia sufficiens apud Deum excusatio erit? Aliena bona involavit, quæ non restituit; inimicitias fovit immortales, necdum se reconciliari petit; nescit ipse, quid dicat juxta propriam suam confessionem dum confitetur; & Deus contentus erit?

Quis dixit, vel unde scitis, quod faciat ille omnia, quæ potest? An non credam facilius, quòd, sicut sibi delicatus iste blandiebatur vivens, ita pariter blandiatur adhuc moriens?

Præter

157 II Præter hæc, cur semper malè & voluntariè vivendo se in eum coniecit statum, in quo non possit bene mori, ut advertit S. Basilius: *Per malum suum nolle perdidit suum bonum posse.*

Si Deus mihi revelaret, castinâ me omnem amissuram memoriæ facultatem, ideoque moneri juberet, ut hodie animum sacra exomologesi expiarem; quam si nihilominus in castinam differrem, eoquod confidendi obligationem non agnoscam, nisi id, quod memoriæ occurreret, nonne ipse culpæ arguendus essem? Clericus qui suum breviarium in flammâ conjiceret, nè quotidie recitare deberet, num non semper reprehensibilis foret? Cur peccator iste Deum non requisivit, quando eum inventiendi copiam habuit? quare non confessus est, cum integrè licuit? Deus ipsi revelavit per Prophetarum oracula, per Ecclesiæ doctrinam, tempus infirmitatis & necis non esse aptum ad veram sui conversionem, nihilominus hoc tempus sponte elegit: impotentia illius proinde omni culpâ vacare possit?

334 Credam adhuc, quod si in tali extremitate positus reperiret confessarium doctum & pium, multum tunc adjutum iri in evolvenda sua conscientia, & ponendis actibus necessariis; sed permittet Deus, ut incidat in rudem negligentem confessarium. Fortassis ipsius consanguinei falso amicitia & timoris motivo, nè ægrotum in majorem animi consternationem inducant, persuasi, confessarium advocare negligent; quando is integris sensibus & ratione pollet; aut, quod majorem saperet crudelitatem, in ea erunt apprehensione, ne æger ad bona malè parva restituenda inducatur, seu ad redimenda eleemosynis sua delicta obligetur, cubile bene clausum observabunt, omnem

nem

nem posituri remoram, quò minus salubres consilarii vel confessarii accessum lucrari queant.

Tandem ipsimet non negabitis, quòd peccator in ægritudine vel morte constitutus eisdem reueat habitus, quibus sanus præditus fuit: ideòque homo avaritiæ deditus deliciis immerfus, ambitione elatus, & qui non alias in mente tenet imagines, nec alias involuntate inclinationes præter eas, quæ ab antiquis illis passionibus sunt relictæ, moriturus non habet habitus amoris Dei, spei bonorum cœlestium, timoris pœnarum æternarum. Qua ratione itaque iudicatis, fieri posse, ut actus eliciat iste tam contrarios sibi, quos in praxin nunquam deduxit, actus sc. fidei, spei & Charitatis? novit quidem, quid sint, iis tamen minimè est assuetus. Si cordis ipsius fundum liceret vobis intueri, cerneretis talem adhuc esse, qualis ante fuit in vita, moritur avarus, ambitiosus, voluptuarius.

En paradigma stupendum Scriptura nobis suppeditat. Abimelech homo erat totus inebriatus mero gloriæ mundanæ, ac ullus alius unquam fuit: animosè is perfracto urbis cujusdam muro appropinquat, vi locum obsessum expugnaturus: eodem tempore fœmina quædam fragmen saxi in caput dejicit istius heròis, quo eum lethali vulnere cruentat. Cùm hic meritò ad Deum recurrere, ultima vitæ suæ instantia meditationi æternitatis deberet consecrare, nil moriturus somniabat aliud quàm sanus, gloriæ sc. humanæ vanitatem: cur, ait ille, posteritas Abimelecho exprobrare ausit vel possit, quòd imbellis fœminæ manu fuerit interemptus? O! tanta contumelia meum tot laureis coronatum caput non infamet. Confestim armigerum suum adesse jubet, cui imperat: *Evagina gladium & percutite me.*

Judic. 9. 34.

Ah! in-

Ah! infelix, exclamat D. Chrysoſtomus, cur extremum tamque pretioſum vitæ tuæ momentum tam fatuis curis, conceptibus impertinentibus conſumis? *Jam jam moriturus hæc cogitas? miſer extremam horam ineptiis conſumis?* Num in mortis puncto, non de alio cogitare lubet, quàm de honoris ſubitò evaneſcentis puncto, & punctum ſalutis aternæ, ut inane ſomnium negligis? & *in puncto mortis punctum honoris cogitas?*

Fervebat infanus ambitione, talis moritur, qualis vixit. Aſpiciſſe in furorem & rabiem actum Theophilum Græcorum Imperatorem, qui diem ſibi fatalem clauſit, manibus ſuis propemodum emortuis verſando caput recenti perfulum cruore pauperis Theophobi hostis ſui, quem decollari juſſit. Loco reconciliationis ineundæ cum Deo, agere capit de vindicta. Audite preces, quas in agone fudit: ego non ampliùs quidem Theophilus ero, ſed nec Theophobus ulterius Theophobus erit: in quo vixit, pariter extinctus eſt odio.

Miraculum eſſet, obſervat S. Bernardus ſi arbor ſemper in occalum proclivis rueret verſus ortum. *Rami noſtri opera noſtra, habitus noſtri, itémque conſuetudines ſunt rami noſtri penitus ad peccatum inclinati: ſi ergo perverſos iſtos habitus non corrigamus, certò cademus, & peribimus in peccatis: In peccatis veſtris moriemini.* Joan. 8. 21.

Evidenter igitur demoſtravi autoritate Chriſti, Eccleſiæ, & Sanctorum, rationibus item ſatis efficaciſſimis, quòd, niſi tempeſtivè ſtudeamus arti bene moriendi, elicitis quibuſcumque in mortis articulo actibus, infelici ſimus fato deſuncturi. Oſtendi, nullam ſubefſe certitudinem, nec ullam ſalutis apparentiam iſis aſſurgere peccatoribus, qui in extremam mortis horam ſuam differunt con-

versionem. Ah! Vivè Deus, in novissimo Judicii die contra omnes istos in malo obduratos peccatores huius meo Sermoni assistentes insurgam, propugnaturus coram summo tribunali, me eosdem veritatis istius tam necessariæ omnino convicisse.

Quid est, quodnam huic tam claro discursui possint opponere? quòd sequeretur, plures Catholicorum condemnandos; quod ultro concedimus & è cathedra sæpius jam promulgavimus. Sed Deus nos non misit in hunc mundum ad nos damnandos: & istud verissimum est; credimus enim ut fidei articulum, quòd omnes velit fieri salvos, dummodò etiam ipsi velimus. Intuitu copiosæ redemptionis sui Filii nos quidem abstraxit de perditionis massa, & sedulo cooperari nos oportet oblatis ab ipso gratiis. Sanguis iste tam liberaliter ex hac Cruce promans clamat non vindictam, sed salutem nostram, quam ardentè sicit Numen; omnes Crucifixi plagæ sunt totidem ora, quibus idem alta voce intonat. Sed necessaria est applicatio meritorum sanguinis & mortis istius per veram quandam Pœnitentiam faciendâ. Ideo, fratres mei, pro avertendâ damnatione vestra ordinavit Deus, ut nunc tanti momenti veritas ista exponeretur, ac vobis largitur media & gratias ad conversionem vestram necessarias. Utique vos in hoc mundo non posuit cum intentione vos damnandi, sed nec eo fine in mundum misit, ut impudici, vindicativi, vagæ Religionis sectarii sitis. Mutate vitam opportunâ, quâ fruimini, horâ, agite pœnitentiam, quando oportet; & recipiet Deus hanc vestram pœnitentiam, quam remunerabit gloria æterna, Amen.

IMPI-